

LIZ D. K.

ŞEYTANIN ASİSTANI

Çocukluğumdan beri yazdıklarımı
kahramanca okuyan babama ve ablama...
ve muhtemelen şu anda Ebedi Holding
departmanlarını birbirine katan anneme.

İçindekiler

Bölüm 1	Üzgünüm Larry	11
Bölüm 2	Departmanı Bok Götürüyor	25
Bölüm 3	Var Olmak Ya Da Var Olmamak	32
Bölüm 4	Bir Asistan Eksikti.....	43
Bölüm 5	Besle Şeytanı Oysun Gözünü	54
Bölüm 6	İlahi Mesaj: İletilmedi.....	63
Bölüm 7	Şeytan Aç, Venom Da Öyle.....	75
Bölüm 8	Cehennem Oyunları	83
Bölüm 9	Korkuyu Yok Eden Sihir.....	98
Bölüm 10	Kan ve Köpükler	111
Bölüm 11	Zaferden Geriye Kalan	129
Bölüm 12	Eski Düşmanlar, Yeni Dostlar.....	136
Bölüm 13	Beklenmedik Ziyaretçi.....	148
Bölüm 14	Potansiyel Yalancı	164
Bölüm 15	Demir Gibi Sert, Cam Gibi Kırılgan.....	173
Bölüm 16	Kanlı Gömlek	189
Bölüm 17	Bir Patron Eksik, Bir Patron Fazla.....	204
Bölüm 18	Çakma Yunan Tanrısı	218
Bölüm 19	İyi Yolculuklar	229
Bölüm 20	Lanet Olası Dâhiler	246
Bölüm 21	Grup Terapisi.....	264
Bölüm 22	Kanatların Gölgesinde.....	273
Bölüm 23	Dişe Kaçan Yalnızlık.....	285

Bölüm 24	Doğadaki En Temiz Ot	299
Bölüm 25	Zanth'ın Gizemli Çuvalı.....	319
Bölüm 26	Yatıya Kalan Seyirciler	335
Bölüm 27	Sıcak Çikolata Gibisi Yok.....	347
Bölüm 28	Sert Adamlar Sert İçki İçer.....	354
Bölüm 29	Şeytanın Hediyesi	367
Bölüm 30	Küllerimden Doğdum.....	375
Bölüm 31	Şeytanın Asistanı	384
TEŞEKKÜRLER		390

BÖLÜM 1

ÜZGÜNÜM LARRY

Hermes'in medyumlukla uzaktan yakından ilgisi olmadığı gibi sezgileri de pek gelişmiş sayılmazdı. Bu yüzden, gün bitmeden ölmüş olacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Sıradan başlayan o sabahı öncekilerden ayıran tek şey, otuz beşine basmış olmasıydı.

Duştan çıkıp beline bir havlu sardı ve lavabonun karşısına geçti. Aynadaki buğuyu silince, yalnızca omuzlarından yukarısını görebildiği yansımasına dikkatle baktı. Otuz beş yıl ne değiştirmişti? Hiçbir şey. Hayatın yükünü sırtlayan yaşlılarının aksine, Hermes'in kısa kumral saçlarında tek bir beyaz tel bile yoktu. Sakalsız suratında kırışıklık aradı ama çoğu insanın dudak kenarlarına yerleşen gülme çizgilerine bile rastlamadı. Cildi, yeni sıva atılmış bir duvar kadar düzdü.

Birkaç sahte sırtıma egzersizi yaptı. Ancak aptal gibi göründüğünü fark ederek bu fikirden çabucak vazgeçti. Küçük, mavi gözlerini annesinden; hokka burnunu ise babasından almıştı. Yüz hatları, minyon yapısına uyuyordu; bu da onu genel anlamda iyi görünümlü biri hâline getiriyordu. Yaratılış sırasında, ufak bir hesap hatasıyla dudakları biraz daha büyük yapılıysaydı, yüksek ihtimalle bir balığa benzerdi. Diğer deniz canlılarının kışkırlarıyla güldüğü türden bir balığa...

Aynanın önünden ayrılıp giyinmeye başladığı sırada cep tele-

fonu çaldı. Kimin aradığını görmek için ekrana bakmasına gerek yoktu. Annesi yine ısrarla ulaşmaya çalışıyordu. Hermes, arka arkaya çalan melodiye eşlik etti:

*Mama, just killed a man... Lalala lala la la...**

Söylediği şarkı, geçireceği günle ilgili bir ipucu barındırıyor. Fakat normal olarak Hermes, gününün nasıl biteceğini sezemediği gibi gelecek hakkındaki ilahi uyarıyı da fark edemedi. Aramaya cevap vermek yerine avokadolu kahvaltısını yapmayı yeğledi.

Kahvaltısını bitirdikten sonra öğle yemeğini çantasına yerleştirdi. Evden çıkmadan önce bir tur atarak arkasında dağınıklık kalmadığından emin oldu. Her şeyin yerli yerinde olduğunu görünce yaka kartını boynuna taktı, çantasını aldı. Montuna uzanırken bu kez ev telefonu çaldı. Duymazlığa gelerek kapıya yönelmişti ki, telefona sesli mesaj bırakıldı. Derin bir nefes aldı ve mesajı dinlemeye başladı.

“Hermes, tatlım! Sana ulaşamıyorum!”

Annesinin sesi heyecanlandığında her zaman bir oktav incelirdi. Hermes, o tiz sesi duyduğu anda ister istemez yüzünü buruşturdu.

“Doğum gününü kutlamak istemiştik. Bir saniye Henry, konuşuyorum! Hayır, ben aradım ben konuşacağım. İki dakika sus! Ne diyordum... Hah, evet! Doğum günün kutlu olsun oğlum. Susmanı söyledim çünkü kafamı karıştırıyorsun. Terbiyesiz sensin bir kere! Hermes, sonunda babanı boşayacağım! Bu adam emekli olduğundan beri âdeta her gün beni delirtmek için çalışıyor.

“Fazla mesai bile yapıyor! Ay, tamam! Baban daha çok kutlu yormuş! O ne demekse? Neyse, müsait olunca ara bizi hayatım. *Ciao.*”

Telefon kapanır kapanmaz tekrar çaldı. Hermes, ikinci mesajı da dinledi.

* “Anne, bir adam öldürdüm...” (Queen grubunun, sözleri Freddie Mercury’ye ait *Bohemian Rhapsody* şarkısından...)

“Alo? Oğlum, ben baban! Annen olacak kadın çok bencil. Eğer beni boşamazsa ben onu boşayacağım, bilesin. Aramızda kalsın, sana saçma sapan bir hediye aldı: mikrop ölçer bir alet.”

Son cümleyi, yaramaz bir çocuk gibi fısıldayarak söylediğinde Hermes’in yüzünde bir tebessüm belirdi. Adamın sol kulağında yüzde yetmiş işitme kaybı vardı. Buna bir de yılların törpüleyemediği askerlik alışkanlıkları eklenince, sesini ne kadar kısmaya çalışsa da annesi onu hep yakalıyordu.

“Bağırma Marta! İşe yaramaz hediyelerle çocuğu iyice deliye çevireceksin! Bu kadının yerde gökte kulağı var, hayret bir şey. Her neyse, ben de sana ağırlık aldım oğlum. Biraz kas yaparsan bir kız arkadaşın olabilir diye düşündüm. Hâlâ kızlardan hoşlanıyorsun, değil mi? Kes sesini Marta! Burada oğlumla erkek erkeğe konuşuyorum!”

Kısa bir duraksamadan sonra babası konuşmaya devam etti: “Ne diyordum... Neyse işte. Eğer görüştüğün biri varsa tut koldan getir. Haydi bakalım evlat, doğum günün kutlu olsun. Marta, kaydetmek için kaç basıyorduk? Yok ya, kapatayım da mesaj silinsin değil mi? Yemezler. Sıfıra basıyorum. *Ditttt*. Heh, şimdi oldu.”

Hermes, çantası elinde, olduğu yerde öylece kaldı. Ailesi, doğum gününü bile mahvetmeden kutlayamıyordu. Ses kayıtlarını dinlemeye karar vermesi kesinlikle bir hataydı. Ev telefonu ilk çaldığında arkasına bile bakmadan çıkmalıydı.

Hareket kabiliyetini tekrar kazandığında kapıyı çekip kilitledi. Ancak eli hâlâ anahtarın üzerindeyken kilidi tekrar açtı ve tekrar kilitledi. Üçüncü denemesinde nihayet içi rahat etti. Kapıyla olan mesaisi bittiğine göre artık gerçekten hazırды.

Apartmandan çıkar çıkmaz bir çiçek kokusu yüzünü baştan aşağıya yaladı. Egzoz kokusunu kısmen de olsa bastıran bu suni bahar havası, tek tük ağaçların bulunduğu caddede kısa süreli bir mucizeydi. Çiçekçinin önünden geçerken dükkân sahibini gördü.

“Günaydın Bayan Wong. Sayenizde bütün sokak yine mis gibi çiçek kokuyor,” dedi Hermes, kare şekilli kaldırım taşının tam ortasında durarak.

Yaşlı kadın, kucağındaki yeşil dallardan iki tanesini güllerle dolu bir vazunun içine sokuşturuyordu. “Günaydın Hermes. İnan bana, farkında bile değilim. Bütün gün çiçeklerin arasında olunca bir müddet sonra koku almayı bırakıyorsun.”

“Yazık! Çünkü harika kokuyorlar. Gerçi bir oda dolusu insanla çalıştığımı düşününce... koku kaybı o kadar da kötü sayılmaz.” Hermes, bacağına açarak önündeki kare taşın içine temkinli bir adım attı.

“Çizgilerin bubi tuzağı olmadığını biliyorsun değil mi! Onlar sadece çizgi. Basarsan patlamayacaklar,” dedi Bayan Wong, elinde tuttuğu dalı söz konusu taşlara doğru sallayarak.

“Sorun o değil.” Hermes, önündeki çizgiye bakıp çantasının kayışına sıkıca tutundu. “Açıkçası sorunun tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Yine de sanırım basmazsam daha iyi olur.”

“Sen bilirsin,” dedi Bayan Wong. “Böyle ceylan gibi sekeresen yağmura yakalanırsın. İşe gidene kadar sırlıklamak olmak istemiyorsan...” Kadın, caddenin ilerisindeki otobüs durağını işaret etti.

Hermes, durağa yanaşan ağzına kadar dolu otobüse bakınca ister istemez ürperdi. “Mümkün değil. Astronot kıyafetim kuru temizlemecide.” Kadının kaşlarından biri kalkınca, Hermes omuz silkti. “Bayan Wong... o otobüs bir sürü hasta insanla doludur. Ayrıca tutunma yerlerine günde kaç kişinin eli değişiyor biliyor musunuz?”

Kadın, kaldırımına yakın duran bir vazunun üzerine eğildi. “Bilmiyorum... sanırım çok.”

“Aynen!” dedi Hermes. “Sağlıklı olup yürümeyi, otobüse binip hasta olmaya tercih ederim. Ayrıca yürüyüş yapmak ömrü uzatıyor.”

Son yeşillikleri de yerine yerleştirdikten sonra sırtını dikleştirdi-

ren Bayan Wong, ellerini belindeki önlüğe sildi. “Önünde uzun yıllar olduğuna eminim genç adam.”

“Bugün itibariyle otuz beş yaşına basmış bulunuyorum,” dedi Hermes.

“Otuz beş ha! Şu işe bak, daha genç görünüyorsun. Doğum günün kutlu olsun Hermes. İş çıkışı mutlaka uğra. Sana bir buket papatya hediye etmek istiyorum.” Bayan Wong’un gözleri, gülümsediğinde ince bir çizgiye dönüştü.

“Teşekkür ederim. Gerçekten çok nazıksınız. Şey, papatyalara sirkeli su püskürtürseniz harika olur. Bit falan istemem de...”

Kadın, bir şey demek için ağzını açtıysa da vazgeçip hızlıca kapattı. Muhtemelen Hermes’in yaşadığından daha uzun süredir bu meslekteydi ve çiçeklerinin gayet sağlıklı olduğuna emindi. Bunun yerine yalnızca, “Pekâlâ,” dedi.

Hermes, kadınla vedalaşıp yanından geçen insanların bakışlarına aldırış etmeden, bacaklarını sonuna kadar açarak yoluna devam etti.

Bayan Wong, hava durumu tahmininde haklıydı. Hermes, kare taşları ardında bırakıp asfalt kaldırıma geçtiğinde yağmur başlamadan ofise ulaşmak için adımlarını hızlandırdı. Ailesinin sabahki tartışmaları yüzünden üzerine sinen negatif enerjiden kurtulmaya çalışıyordu fakat gökyüzünü kaplayan gri bulutlar işini zorlaştırıyordu. Burnundan aldığı nefesi dudaklarının arasından yavaşça bırakırken meditasyonuna odaklandı ve yol boyunca zihnini boşalttı.

Çalıştığı gökdelene vardığında binanın çirkinliğiyle karşılaşınca omuzları düştü.

Beton cephe, siyah çerçeveli karanlık camlarıyla iç karartıcı bir görüntü oluşturuyordu. Üstelik balkonlar da düzgün hizalanmamış, sanki her biri keyfe göre yerleştirilmişti. Hermes, kollarını gövdesine dolayarak döner kapıdan içeri girdi. Stratejik bir noktada, turnikelerin tam ortasında yer alan küçük odasındaki görevliye başını sallayarak selam verdi. Kimlik kartını okuttu ve

turnikeden geçti. Fakat ilerlemek yerine, yönünü değiştirip çıkış turnikesine döndü.

Görevli, bu tuhaf davranışı ilk kez gördüğünde turnikede bir arıza olduğunu düşünüp odasından apar topar çıkmıştı. Ama artık Hermes'i tanıyordu. Bu yüzden başını iki yana sallayıp sudo-ku çözmeye geri döndü. Hermes ise turnike giriş ve çıkış döngüsünü bir kere daha tekrarlayıp yörüngedeki üçüncü turundan sonra nihayet ilerleyerek asansöre ulaştı.

Otuz üçüncü kat düğmesine elindeki peçeteyle üç kere bastı. Sabahın köründe işe gitmeye meraklı olmasa da bunun bazı avantajları da vardı: Turnikeler ya da asansörler henüz ilkel kabileler tarafından işgal edilmemişti. Ayrıca ofis katına ilk ulaşan medeni insan olmak, içini rahatlatan türde bir alışkanlıktı.

Ofise vardığında üstünü çıkardı, eldivenlerini taktı ve gelen postaları isimlere göre ayırmaya başladı. Her zarf grubunu kendi içinde boyutlarına göre sıraladı; en küçük zarflar üstte olacak şekilde tüm postaları düzenleyip tekerlekli dağıtım arabasına yerleştirdi ve tek tek masalara dağıtmaya başladı. İnsanların e-posta yerine hâlâ bu kadar kâğıt israf etmesine bir anlam veremiyordu.

İş tanımında temizlik yer almıyor olsa da Hermes, tıpkı okul yıllarında arkadaşlarının sıralarını düzene soktuğu gibi, ofisteki masaları toplamaya başladı. Ajanstaki yaratıcı beyinlerin "dağınıklık ilham verir" gibi uydurma bir teoriye inanmaları ona göre düpedüz saçmalıktı. Bu kadar rahat olmaları sinirlerini zıplatıyordu. Mesai başlar başlamaz ortalığın karmakarışık olacağını bilmesine rağmen, şu anda düzenli görünen ofise tatminkâr bir ifadeyle göz gezdirdi.

Sonunda kabile mensupları teşrif etti. İlk iş olarak sırt çantaları masaların üzerine boşaltıldı. Kulaklıklar çıkarıldı, yağlı çörekler kahvelerin yanına kondu, stres topları mıncıklanmaya başlandı. Bilgisayarlar uğuldarken, insanlar birbirlerine sataşıp laf atıyorlardı. Biri sırtına bir tokat indirdiğinde, Hermes, öne doğru sendeledi. Arkasını döndüğünde elinde mızrak tutan bir

Neandertal görmeyi bekledi. Onun yerine sonuna kadar açılmış yılışık bir ağızla karşılaştı.

Dişlerinin arasından dokuza kadar saydı; çünkü dokuz, üçün üç katıydı ve o an buna tutunmaya ihtiyacı vardı. Ve işe yaramıştı; sakinliğini korumayı başardı. Ailesinin ya da gelişimini yarıda bırakmış çevresindeki insanların doğum gününü mahvetmesine izin vermeyecekti. Her ne kadar o günü tek başına geçirecek olsa da.

Hermes, mutfağa gidip bir fincan kahve aldı ve henüz ortalıkta görünmeyen patronu Bay Wilson'ın odasına bıraktı. Bay Wilson, diğer çalışanlara kıyasla daha düzenliydi. Bunda büyük ölçüde sekreteri Lucy'nin katkısı vardı.

Ah, Lucy...

Odadan çıkarken kadınla burun buruna gelince irkildi. Akındaki düşünceler suratında anlamsız bir kızarıklığa dönüştü.

“Günaydın!” dedi Lucy, mutluluğunu anime karakterlerine taş çıkartacak bir enerjiyle sergileyerek. Ağzındaki kocaman sakızı çevirdi ve bir balon yapıp patlattı.

“Sana da günaydın,” dedi Hermes. Tam arkasını dönmek üzereydi ki duraksadı. “Hiç korktuğun oluyor mu Lucy?”

Lucy, ağzının kapanmasıyla tetiklenerek kocaman açılan yeşil gözlerini Hermes'in üzerine kilitledi. “Neyden korktuğum oluyor mu?”

“Mesela... çiğnediğin onca sakızın bir gün birleşip Voltron'u oluşturarak seni yok etmeye gelmesinden?” Hermes sakızın kapalı bir ağzın içinde, doğal ses yalıtımıyla çiğnenmesi gerektiğini düşündüğü için, tüylerini diken diken eden şapırtılar yüzünden tırmanan sinirini bir esprinin altına ustalıkla sakladı. Lucy, tanıdığı kadarıyla oldukça hassas bir kadındı ve Hermes, insanları kırmaktan hoşlanmazdı. Konu sakız olsa bile.

Lucy bir an afallamış gibi geri çekildi, hemen ardından kahkaha attı. “Çok komiksin Hermes!” Endorfinin etkisiyle kollarını sarılmak için kaldırdı. Karşısındakinin Hermes olduğunu

fark edince ikisini de aceleyle yanına indirdi. “Şey, doğum günün kutlu olsun.”

“Teşekkür ederim,” dedi Hermes, kadının ışıldayan gözlerine bakmaya devam ederek.

“Söyle bakalım, pastan nasıl olsun? Meyveli mi, çikolatalı mı?” Lucy, ağzındaki büyük beden sakızı çıkarıp çöpe attı. Elini ekoseli eteğine sürdükten sonra kafasına götürerek topuzunu düzeltilti. Kızıl saçlı kadınların genel olarak tercih ettiği gibi o da yeşil giyinmeye özen gösteriyordu. Hermes, kadının renk uyumunu seviyordu. Fakat iki kulağına taktığı, birbirinden tamamen farklı modellerdeki küpeler... ah, onlara sinir oluyordu. Biri uzun, biri kısa. Tatlı bir yüzün etrafını saran o asimetri, dikkatini hep dağıtıyordu.

“Bildiğin üzere ben dışarıdan yemek yemem.”

“Biliyorum,” dedi Lucy. “Şansımı denemek istedim. Sonuçta doğum günün. Pastasız bir doğum günü düşünemiyorum!”

Hermes, yüzünde ciddi bir ifadeyle ellerini cebine soktu. “O hâlde şunu düşün: Pastayı yapan kişi mutfakta şeker hamurunu kemiren bir fare görür. Hayvanı elleriyle yakalar. Fare kaçmak için adamın tombul parmaklarını ısırır. Adam da o sinirle hayvanı ezerek öldürür.”

Hermes ellerini cebinden çıkardı ve avuç içlerini birbirine vurdu. *PAT!* Lucy sıçradı.

“Adam ellerine bulaşan kanı umursamadan, farenin kemirdiği o şeker hamuruyla pastayı süslemeye devam eder. İşte bunu düşündüğünde, pastasız bir doğum günü pekâlâ mümkün hale gelir. Yine de teşekkür ederim.”

Lucy hafifçe soluklandı. “Mutfaklarında... fare olmadığından eminim. Pastaneyi bizzat kendim seçtim. Elbette, sen nasıl istersen öyle olsun. Senin doğum günün, senin seçimin.”

Hermes gitmek üzere arkasını döndü. Lucy tatlı olduğu kadar çekici bir kadındı. Doğal olarak onunla herhangi bir şans olması mümkün değildi.

“Hermes!”

Başını çevirip baktığında Lucy'nin ona doğru bir adım yaklaştığını gördü. Hermes'in insanlarla koruduğu mesafe sınırını geçmişti. Kalbi dengesini kaybettirecek hızda atarken kadın, “Şey, eğer akşam bir parti falan olacaksa müsait olduğumu söylemek istedim,” dedi. “Gelmeyi çok isterim yani. Tabii kız arkadaşınla özel bir gece planlamadıysanız.”

Lucy'nin yanaklarına hafif bir pembelik yayılmıştı. Hermes, utanmanın ona çok yakıştığını düşünürken kadının söyledikleri nihayet dank etti: *Bana çıkma mı teklif ediyor? Hay aksi!*

“Sanırım Sandy baş başa bir akşam yemeği planlamıştı. Durumlar değişirse mutlaka haber veririm.”

Lucy'nin utanç ifadesine ona hiç yakışmayan, üstünde eğreti duran bir burukluk karışınca Hermes, kendisini suçlu hissetti. Kadınsa zoraki bir gülümsemeyle kafasını sallayıp uzaklaştı.

Tabii ki ofisteki diğer erkekler gibi Hermes de Lucy'yle beraber olmanın hayalini kuruyordu. Ve istese bu hayalin gerçeğe dönüşebileceğini biliyordu. Sorun şuydu ki: daha önce kimseyle öpüşmemişti. Ve bunu düşünmek bile... bir işkenceydi. Başkasının tükürükle kaplı dilinin kendi ağzına gireceği fikri... Tanrı aşkına!

Ayrıca kızı evine davet etse, tüm evi (Lucy dahil) buharla denzefekte etmek zorunda kalırdı. Lucy'nin evine gitmek? O zaten bambaşka bir felaketti. İnsanların *mayt dolu* koltuklarına oturma fikri bile ürkütücüydü. Bu yüzden kimseyi kırmadan kenara çekilmenin yolunu bulmuştu: sahte bir sevgili. Yalan söylemek hiç onluk bir şey olmasa da, bazı nadir durumlarda mecbur kalıyordu. Sağ olsun *Sandy*... *Grease* izlediği bir gece, sıkışık bir zamanda Hermes'in imdadına yetişmişti.

Birkaç saat sonra ajanstakiler öğle yemeği için dışarı çıktığında, Hermes yalnız kalmıştı. Mutfağa geçip evden getirdiği öğle yemeğini yedi. Sessizlikten hoşnuttu. Fakat fazla uzun sürmedi. Molaları bitince ekip, yedikleri karbonhidratın enerjisiyle ofise salgın gibi yayıldı.